

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Udrag fra VED VEJEN

Citation: Bang, Herman: "Værker i Mindeudgave", i Bang, Herman: *Værker i Mindeudgave*, Gyldendal, 1920-1921, s. 17. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang01val-shoot-idm140084323113872/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Værker i Mindeudgave

Frøken Jensen havde kun betroet „Ordene“ til Krokonen:

— Og hvad kan en enlig Kvinde, Madam Madsen? havde hun sagt — Kvindens eneste Værn er Taarer . . .

Frøken Jensen sad og græd i sin Krog. Det begyndte at blive mørkt, og tilsidst rejste hun sig og gik ud i Køkkenet.

Hun tændte en lille Petroleumskoger og satte Vand over til Theen. Hun lagde en Dug over Hjørnet af Køkkenbordet og satte Brød og Smør frem foran den enlige Tallerken.

Men alt mens hun gjorde det, faldt hun lange Stunder hen igen og tænkte paa ny paa Præstens Ord.

Moppen var fulgt ud efter hende og havde lagt sig paa en Pude foran sin tomme Madtallerken.

Frøken Jensen tog Tallerkenen og fyldte den med Franskbrød, blødt op i det varme Vand.

Moppen fik Tallerkenen ned foran sig og begyndte at fortære Foderet uden næsten at røre sig.

Frøken Jensen havde tændt et ensomt Lys. Hun drak sin The med Rugbrødssmørrebrød til — hun skar Stykket med Kniven i sirlige smaa Firkanter.

Naar hun havde drukket The, gik Frøken Jensen i Seng. Hun bar Moppen i Armen og lagde den ved Fodenden paa Dynen. Saa hentede hun Skoleprotokollen og lagde den paa Bordet ved Sengen.

Hun laasede Døren og saa' efter med Lyset rundt i alle Kroge og ind under Sengen.

Saa klædte hun sig af og redte sine Fletninger ud og hængte dem op paa Spejlet.

Moppen sov allerede og snorkede paa Dynen.

Frøken Jensen sov ikke godt, siden Pastor Linde havde sagt — de Ord.

— — —
Fru Bai gik tilbage ad Vejen mod Stationen. Hun aabnede Laagen og gik ind paa Perronen. Der var gan-

ske tomt, saa stille, at man hørte de to Telegraftraade surre.

Fru Bai satte sig paa Bænken udenfor Døren med Hænderne i Skødet og saa' ud over Markerne. Hun havde let ved saadan at blive siddende, Fru Bai, hvor der var en Stol eller en Bænk eller et Trappetrin.

Hun saa' ud over Markerne, de store Stykker Pløjejord og længer borte Engene. Himlen var høj og lyseblaa. Der var slet intet Hvilepunkt for Øjnene uden Annekskirken. Den saa' man med dens Takker og Taarnet der yderst ude over den flade Mark.

Fru Bai frøs og rejste sig. Hun gik hen mod Havehækken og saa' ind over den, aabnede Laagen og gik ind. Haven var en trekantet Strimmel langs Banen; forrest var der Køkkenhave, i den bageste Spids var der en Plæne med nogle højstammede Roser foran Lysthuset under Hylden.

Hun saa' efter Roserne; der var et Par Knopper endnu. De havde saamænd blomstret trofast iaar — hele Tiden.

Men nu maatte de snart dækkes til . . .

Hvor Bladene allerede faldt. Men der var heller ingen Læ for nogenting . . .

Fru Bai gik ud af Haven igen og langs Perronen ind i den lille Gaard bag Plankeværket. Hun kaldte paa Pigen, hun vilde give Duerne Korn.

Hun fik Kornet i en Lerskaal, og hun begyndte at kalde paa Duerne og at sprede Kornet ud paa Stenene.

Hun holdt saa meget af Duer. Det havde hun gjort lige fra Barn.

Der havde været saa fuldt af dem hjemme i den store Købstadsgaard . . . Hvor de havde sværmet om Dueslaget der lige over Værkstedsporten . . .

Det var som man hørte en Kurren og Murren blot man tænkte paa Gaarden derhjemme.

Den gamle Gaard — for siden, da Faderen døde, solgte de baade Værksted og alt og flyttede.

Duerne fløj ned om Fru Bai og nippede Kornene op.